

Arrest

**nr. 60 921 van 4 mei 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: 1. X

2. X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 4 maart 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partijen stellen dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 3 februari 2011 eveneens een beroep inhoudt tegen de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid en de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de

rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekende partijen maken evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

1.2. Waar verzoekende partijen voor het voeren van de procedure het voordeel van de kosteloze rechtspleging vragen, stelt de Raad vast dat het verzoekschrift werd ingediend voor 1 april 2011, het ogenblik waarop de wettelijke bepalingen betreffende het rolrecht van kracht werden, waardoor voor onderhavige procedure voor de Raad geen rolrecht verschuldigd is en deze procedure dus kosteloos is.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine te zijn. Uw laatst geregistreerde verblijfplaats in de Russische Federatie was de Pushkinastraat 23, Nesterovskaya in het Sunzhensky-district in Ingoesjetië. Op 4 augustus 1999 trad u officieel in het huwelijk met O. K. (...) (O.V. 6.366.877). U werd zowel in 1997 als in 1999 één keer opgepakt, maar u verklaart dat de problemen, die voor u de aanleiding waren om te vluchten, dateren van 2008. In mei van dat jaar was u in Berd-Yurt. U ging er naar een winkeltje. In de omgeving van het winkeltje werd u opgepakt door ordediensten. U werd een 9-tal dagen in Asinovskaya vastgehouden en tijdens uw detentie werd u geslagen. Aan de detentie hield u hematomen op benen, rug en aangezicht over. Er werd 10.000\$ van u geëist, maar u zei dat u dat losgeld niet kon betalen. U zou het op een later tijdstip aan een officier moeten betalen. U werd vrijgelaten. De daaropvolgende weken en maanden bleef het rustig. Op 7 augustus 2008 vond opnieuw een incident plaats. U was toen bij uw moeder, samen met een aantal andere familieleden, waaronder 2 broers. Omstreeks het middaguur vielen een achttal gemaskerde mannen het huis binnen. Ze doorzochten de woning, maar vonden niets. De aanwezigen werden eerst onderworpen aan een identiteitscontrole en vervolgens naar buiten geleid. Uw vrouw bleef in de woning achter. In de voortuin ontstond een schermutseling waarbij uw broer K. (...) dodelijk getroffen werd door een kogel. Uw andere broer, A. (...), werd meegenomen. Sindsdien is hij spoorloos en u hebt niets meer over hem vernomen. U zelf werd bij de buiten ontstane schermutseling opzij geduwd met de kolf van een wapen, maar u werd verder ongemoeid gelaten. Dezelfde dag nog vertrok u met uw gezin naar Troitsk, vlakbij de grens met Kazachstan. Op 11 december 2008 vertrok u met uw echtgenote vanuit Nalchik, Kabardino-Balkarië, naar Polen. Op 14 december 2008 kwamen jullie in Polen aan en jullie werden er geregistreerd bij de asielinstanties. Jullie reisden verder door naar België. U kwam in België aan op 22 december 2008 en diende dezelfde dag uw eerste asielaanvraag in. Uw eerste asielaanvraag in België werd echter onontvankelijk verklaard, aangezien Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van uw asielaanvraag volgens de Dublin II - verordening; op 11 augustus 2009 werd u een bevel om het bevel om het Belgisch grondgebied te verlaten betekend (26quater). U keerde niet terug naar Polen, noch naar uw herkomstland. Op 9 september 2010 vroeg u de tweede keer asiel aan in België.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt

zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op de moord op uw broer K. (...) en de verdwijning van uw andere broer, A. (...); deze feiten waren de directe aanleiding voor uw vlucht uit uw herkomstland. Er moet opgemerkt worden dat u er niet in slaagt uw verklaarde problemen, die leidden tot uw vlucht uit de Russische Federatie, aannemelijk te maken zodat in uw hoofde kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal en dat van uw echtgenote O. K. (...) werden bovendien aanzienlijke tegenstrijdigheden vastgesteld, hetgeen uw algehele geloofwaardigheid zeer ernstig ondermijnt.

Zo moet uit uw verklaringen en deze van uw echtgenote blijken dat u in mei/juni 2008 het slachtoffer werd van een arrestatie, waarna u werd vastgehouden en zelfs geslagen. Welnu, inzake dat incident verklaart uw echtgenote (CGVS, gehoorverslag O. K. (...) dd.13.12.2010, p.6-7) dat u op 29 mei 2008 werd aangehouden, terwijl u zelf verklaart (CGVS, p.8) dat u op die datum werd vrijgelaten. U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, maar u erkent enkel dat u hiervoor geen afdoende verklaring hebt (CGVS, p.8), terwijl van u verwacht mocht worden dat u en uw echtgenote minstens gelijklopende verklaringen zouden afleggen over de datum van uw arrestatie, aangezien deze zou hebben plaats gevonden in een cruciale periode in jullie leven, in casu net voor de aanstaande geboorte van een kind. De vaststelling van een dergelijke tegenstrijdigheid ondermijnt uw geloofwaardigheid reeds in ernstige mate.

Eveneens zijn uw verklaringen en deze van uw echtgenote tegenstrijdig, voor wat betreft het moment van de dag waarop u werd meegenomen in mei 2008. Zo verklaart uw echtgenote (CGVS, gehoorverslag O. K. (...), dd.13.12.2010, p.7-8) dat u in de voormiddag, zelfs vóór 9 uur 's ochtends werd meegenomen, terwijl u zelf verklaart (CGVS, p.8) dat het in de namiddag gebeurde. U werd ook met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, maar in dit geval is uw uitleg, als zou u geen reden hebben om over het moment van uw arrestatie te liegen (CGVS, p.8), evenmin afdoende. Van een belangrijk incident als een arrestatie mag immers van beide huwelijkspartners verwacht worden dat zij gelijklopende verklaringen afleggen, hetgeen bij u niet het geval is. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande de arrestatie van mei 2008.

Een derde tegenstrijdigheid in uw verklaringen en deze van uw echtgenote werd gevonden inzake de tijdens uw detentie van mei 2008 opgelopen verwondingen. Zo verklaarde uw echtgenote (CGVS, gehoorverslag O. K. (...), dd.13.12.2010, p.9) uitdrukkelijk dat uw aangezicht geen uiterlijke sporen van mishandeling vertoonde, terwijl u zelf aangaf (CGVS, p.9) dat u hematomen had op benen, rug en aangezicht. Opnieuw werd u met de ongelijklopende verklaringen geconfronteerd, maar ook hier gaf u geen (afdoende) verklaring. U herhaalde uw verklaringen ter zake, hetgeen de vastgestelde tegenstrijdigheid niet verklaart of opheft. Van u en uw echtgenote mocht verwacht worden dat jullie hetzelfde zouden verklaren over de zichtbare sporen van mishandeling in uw aangezicht, zeker aangezien u uw echtgenote na uw detentie pas terug zag nadat zij pas bevallen was. Wederom zijn jullie verklaringen tegenstrijdig, hetgeen verder uw geloofwaardigheid ondergraaft.

Wat betreft het incident van mei 2008, moet nog worden opgemerkt dat uw verklaringen inzake een geëiste afkoopsom weinig logisch en bovendien vaag zijn. U verklaart immers (CGVS, p.9) dat u werd geslagen tijdens uw detentie en dat erop werd aangedrongen dat u 10.000\$ zou betalen voor uw vrijlating. U zei niet over de gevraagde som te beschikken, maar het volstond dat u beloofde dat u later wél zou betalen. U verklaart (CGVS, p.9) dat u later het losgeld aan een officier zou moeten overhandigen, maar verdere gegevens over deze persoon hebt u niet. U zou het losgeld nadien persoonlijk hebben kunnen gaan overhandigen, aangezien dit moest gebeuren in uw buurdorp, maar u hebt het niet gedaan. U moest niet absoluut weten bij welke officier het geld terecht moest komen, omdat men u makkelijk zou kunnen opzoeken, precies omdat u in het nabijgelegen dorp woonde (p.9). Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt niet dat u na uw vrijlating op ernstige wijze onder druk werd gezet om het geëiste bedrag alsnog te betalen. Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig geloofwaardig; indien u werkelijk losgeld voor uw vrijlating had moeten betalen, kon van uw vervolgers verwacht worden dat zij minstens enige druk op u zouden uitgeoefend hebben om uw schuld af te lossen, hetgeen niet blijkt uit uw opeenvolgende verklaringen. Derhalve wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd.

Er moet worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs levert inzake de door u verklaarde moord op uw broer K. (...) op 7 augustus 2008. De moord op uw broer K. (...) is cruciaal in uw asielrelaas en daarom mocht van u verwacht worden dat u minstens een begin van bewijs zou aanbrengen voor de – gewelddadige – dood van uw broer. U legt geen enkel relevant bewijsstuk voor omtrent de dood van uw broer, waardoor uw geloofwaardigheid, die reeds ernstig ondermijnd werd door tegenstrijdige verklaringen, niet hersteld kan worden. Bovendien werd door het Commissariaat-generaal

onderzoek gedaan naar de verklaarde gebeurtenissen van 7 augustus 2008. Uit de antwoordfiche, waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat bij deze opzoeken nergens in de geconsulteerde bronnen enige informatie te vinden was over de beschreven gebeurtenissen of personen, hetgeen gezien de ernst van de verklaarde gebeurtenis (een ontvoering en een moord in een familiewoning) op zijn minst opmerkelijk te noemen is.

U verklaarde tevens dat bij de actie op 7 augustus 2008 uw broer A. (...) werd meegenomen en dat hij sindsdien vermist is. Welnu, wat betreft zijn verdwijning moet opgemerkt worden dat u vooreerst niet weet of uw moeder de verdwijning van A. (...) heeft aangegeven, hetzij bij een ordedienst, hetzij bij een mensenrechtenorganisatie (CGVS, p.10). Verder geeft u toe dat u geen enkele noemenswaardige inspanning hebt gedaan om informatie te vinden over uw verdwenen broer. Welnu, aangezien de verdwijning van uw broer A. (...) eveneens een cruciale rol speelt in uw asielrelaas, mocht van u verwacht worden dat u minstens een inspanning zou doen om informatie te vergaren over uw verdwenen broer, zodat u uw eigen veiligheidssituatie accuraat zou kunnen inschatten. De vaststelling dat u dit hebt nagelaten, ondermijnt in zeer aanzienlijke mate de ernst van uw verklaarde vrees.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vanuit Nalchik, Kabardino-Balkarië, via Polen naar België reisde in 2008; u vertrok op 11 december 2008. U verklaart (CGVS, p.5-6) dat u met originele identiteitsdocumenten over land en met een personenwagen doorheen Rusland naar België reisde en dat u in grote Russische steden werd onderworpen aan identiteitscontroles. Welnu, het geeft geen blijk van enige ernstige vervolgingsvrees jegens de Russische autoriteiten, dat u op dergelijke traceerbare wijze zou reizen en aldus het risico te lopen dat u bij een identiteitscontrole zou worden geïdentificeerd als een gezochte persoon. Deze vaststelling ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van uw verklaarde ernstige vrees jegens de Russische autoriteiten.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legt uw intern paspoort en dat van uw echtgenote voor, uw militair boekje, uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw echtgenote en uw kinderen, een diploma en opleidingsattesten van uw echtgenote; deze documenten bevatten gegevens over uw identiteit, de identiteit van uw echtgenote en deze van uw kinderen, die in het kader van de huidige aanvraag niet betwist worden. Het door u neergelegde vluchtelingenbewijs toont aan dat u in 1995 door de bevoegde Russische instanties werd erkend als binnenlandse vluchteling. U gaf ter zake zelf aan dat dit document geen verband houdt met uw huidige asielmotieven (CGVS, p.4). U legt tevens uw huwelijksakte voor, dewelke de formele band tussen uzelf en uw echtgenote bewijst, hetgeen evenmin betwist wordt. U legt 4 oproepingen neer. Volgens de oproepingen dd.01.12.2008, 04.03.2009 en 03.05.2009, die zouden zijn afgeleverd door de MVD van Ingoesjetië, zou u verhoord worden als verdachte. Volgens de oproeping dd.05.11.2009 werd u verwacht voor verhoor door de gerechtelijke politie van het departement Binnenlandse Zaken in Grozny. Alvast zij erop gewezen dat deze documenten wel aangeven dat u als verdachte wordt opgeroepen, maar verder bevatten deze documenten geen informatie waaruit blijken kan in het kader van welk onderzoek u als verdachte wordt opgeroepen. U zelf verklaart evenmin te weten waarom u als verdachte werd opgeroepen (CGVS, p. 5). Bijgevolg vermogen deze documenten niet op te wegen tegen de hierboven verzamelde blijken van bedrieglijkheid. U legt tenslotte een medisch attest voor van een psychiater (dd.23.02.2010), waarin verklaard wordt dat u lijdt aan een chronisch posttraumatisch stresssyndroom. Het attest bevat geen nadere toelichting. Bijgevolg kan uit

dit document dan ook geen afleiding worden gemaakt betreffende de verklaarde asielproblemen of uw vermogen om hierover verklaringen af te leggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), zijnde de echtgenote van verzoeker, verwijst integraal naar de motivering van de beslissing ten aanzien van verzoeker daar verzoekster wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op de asielaanvraag van haar echtgenoot en geen eigen elementen aanvoert.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 52/2, § 1 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 3 EVRM. Verzoekende partijen roepen eveneens een schending in van de principes van behoorlijk bestuur en meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

3.2.1. Waar verzoekende partijen stellen dat de commissaris-generaal toepassing maakt van artikel 52/2, § 1 van de vreemdelingenwet waardoor onderhavige bestreden beslissingen bij voorrang en binnen een termijn van twee maanden werden genomen, doch niet aangeeft in welke situatie verzoekende partijen zich met toepassing van artikel 74/6, § 1bis van de vreemdelingenwet bevinden, wijst de Raad erop dat het niet motiveren van de reden waarom toepassing werd gemaakt van voormeld artikel 52/2, § 1 geen impact heeft op de correctheid van de motivering van het al dan niet toekenning van de status van vluchteling en, of de subsidiaire beschermingsstatus, wat middels deze beslissing tot de declaratieve opdracht van de verwerende partij behoort.

3.2.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen, die juridisch gesteund zijn op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.5. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift opwerpen dat zij pas in 2004 in Ingoesjetië werden geregistreerd en er ondanks de Ingoesjetische origine van verzoeker werden aanzien als Tsjetsjeense vluchtelingen en dat de Ingoesjetische autoriteiten zowel Tsjetsjeense als Ingoesjetische vermeende rebellen opsporen en vervolgen waardoor het profiel van hun gezin aanleiding geeft voorwerp uit te maken van een “gerichte” vervolging, wijst de Raad erop dat uit hetgeen navolgend wordt gesteld aan de voorgehouden gerichte vervolging van verzoekende partijen volstrekt geen geloof kan worden gehecht.

3.2.6.1. Betreffende de motivering van verwerende partij over de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en deze van verzoekster, werpen verzoekende partijen op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet determinerend zijn, aangezien deze slechts betrekking hebben op het chronologisch verloop van het aangaande incident dat slechts een korte tijdspanne beslaat.

Bovendien menen verzoekende partijen de tegenstrijdigheden te kunnen verklaren. Ten eerste betogen zij dat de tegenstrijdigheid met betrekking tot de datum waarop verzoeker werd aangehouden, respectievelijk vrijgelaten, berust op een vergissing van verzoeker. Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift dat hij wel degelijk op 29 mei 2008 werd gearresteerd, zoals zijn echtgenote verklaarde. Ter staving van deze versie voegt verzoeker aan het verzoekschrift een beëdigde vertaling d.d. 9 oktober 2009 van de door hem voorgehouden asielmotieven toe, die reeds dateert van voor hij door verwerende partij werd gehoord. Bijgevolg staat het vast dat zijn initiële versie overeenkomt met de door verzoekster weergegeven feiten, zo stelt verzoeker.

Ten tweede stellen verzoekende partijen dat verzoekster geen ooggetuige bij de aanhouding van haar echtgenoot was. Zij werd hierover slechts onrechtstreeks op de hoogte gesteld door haar schoonmoeder, die op haar beurt kennis nam van het incident via de burens. Verzoekster merkt tevens op dat zij een paar dagen na de arrestatie beviel van hun kind, waarna zij gedurende tien dagen in het ziekenhuis diende te blijven. Verzoekster had tijdens deze periode geen contact met haar echtgenoot en zag hem pas voor het eerst terug op 15 juni 2008.

Ten derde stellen verzoekende partijen, wat de tegenstrijdige verklaringen over de uiterlijke verwondingen van verzoeker betreft, dat verzoeker niet werd gevraagd hoe lang de blauwe plekken op zijn aangezicht te zien waren. Verzoekster heeft immers pas op 15 juni 2008, zijnde twee weken na de aanhouding, haar echtgenoot teruggezien. Vermits zulke plekken gewoonlijk geleidelijk verdwijnen binnen de veertien dagen, is het aannemelijk dat verzoekster de blauwe plekken op het aangezicht van haar echtgenoot niet heeft opgemerkt.

Om tenslotte de tegenstrijdige verklaringen tussen verzoekende partijen onderling des te meer goed te praten, wordt verder in het verzoekschrift verwezen naar een aantal artikels aangaande de gespannen situatie in Ingoesjetië, die ernstige gevolgen met zich mee zou brengen voor de mentale gezondheid van de bevolking. Aan de hand van deze artikelen menen verzoekende partijen te kunnen bewijzen dat zij ‘psychisch zouden kunnen gestoord zijn’, wat hun ‘eventuele lichte verwarringen’ verklaren.

3.2.6.2. Waar verzoekende partijen stellen dat aangaande tegenstrijdigheden niet bepalend zijn voor de geloofwaardigheid van hun asielrelaas, wijst de Raad er evenwel op dat deze tegenstrijdigheden betrekking hebben op het meest wezenlijke element van het door hen voorgehouden asielrelaas, meer in het bijzonder de detentie en de zware mishandelingen waarvan verzoeker beweert in mei 2008 persoonlijk het slachtoffer te zijn geworden – verzoeker werd bij het incident van 7 augustus 2008 ongemoeid gelaten – waardoor dit onderdeel van het door verzoekende partijen gevoerde verweer niet kan worden aangenomen.

Van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, het land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). Bovendien is het volstrekt ongeloofwaardig dat beide echtelingen die om reden van voormelde uitermate ingrijpende gebeurtenissen, als wederrechtelijke detentie en zware mishandeling van verzoeker waarvan de resultaten nog merkbaar waren toen zij elkaar voor het eerst na de geboorte van hun kind terugzagen, hun land van herkomst hebben verlaten, over het ogenblik, het in zijn werk gaan van de aanhouding en het verder verloop van deze gebeurtenis niet onderling zouden hebben gecommuniceerd waardoor het argument dat verzoekster dit gebeuren niet zelf meemaakte en het van derden vernam elke relevantie mist. *In casu* kon de verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.754).

Door het toevoegen van voormelde beëdigde vertaling van het eerder door verzoeker ter schrift gestelde asielrelaas waarin deze voorhoudt op 29 mei 2008 te zijn aangehouden, wat identiek is aan het relaas van zijn echtgenote, weerlegt verzoeker niet de door verwerende partij desbetreffend vastgestelde tegenstrijdigheid tussen hem en zijn echtgenote, doch toont hij enkel aan ook met zichzelf in tegenspraak te zijn. Bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 13 december 2010 stelt verzoeker op 29 mei 2008 te zijn vrijgelaten. Onmiddellijk geconfronteerd door de interviewer met de versie van zijn echtgenote dat hij op 29 mei 2008 werd aangehouden, antwoordt verzoeker hierop het volgende: *"Ik herinner me iets van 29, maar ja ... ik heb er geen goede uitleg voor."* (administratief dossier, stuk 4, p. 8). Verzoeker geeft derhalve zelf duidelijk aan geen verklaring te hebben voor de tegenstrijdigheid waarmede hij wordt geconfronteerd. Het is volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker het begin of het einde van deze aanhouding waarbij hij acht tot negen dagen opgesloten bleef niet correct kan plaatsen in de tijd en dit rekening houdende met het gegeven, zoals gesteld in het verzoekschrift, dat zijn derde kind op 5 juni 2008 werd geboren, hetzij afhankelijk van de voorgehouden versie nog tijdens zijn detentie, hetzij zeven dagen na zijn vrijlating. Verzoekers verweer bij het verhoor op het Commissariaat-generaal *"ik heb er geen uitleg voor"* is in het licht van voormelde geboorte totaal onaannemelijk. De door verwerende partij desbetreffend vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dan ook onverminderd overeind.

Verder kan de door verzoeker ter verschoning ingeroepen 'verwardheid' tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en 'eventuele psychische gestoordheid' niet door de Raad worden aanvaard. Wederom wordt erop gewezen dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De Raad stelt vast dat de feiten waarop vermelde tegenstrijdigheden betrekking hebben, zich situeren tussen 29 mei 2008 en 15 juni 2008. Van een dergelijk in de tijd uiterst beperkt deel van het relaas waarin zich slechts twee cruciale dagen voordoen, namelijk de dag waarop verzoeker werd gearresteerd en de dag waarop hij werd vrijgelaten, mag van een persoon die beweert deze gebeurtenissen werkelijk te hebben beleefd worden verwacht zich dit relaas op een correcte wijze te herinneren. De door verzoekende partijen aangehaalde artikels betreffen slechts de algemene situatie in Ingoesjetië en kunnen bijgevolg geen bewijs uitmaken voor de persoonlijke psychische toestand van verzoeker. Nergens blijkt uit het door verzoeker aan het administratief dossier toegevoegde psychiatrische verslag (stuk 14, deel 17) dat verzoekers cognitief geheugen is aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker brengt desbetreffend geen enkel bewijs bij.

Verder merkt de Raad op dat de door verzoekende partijen aangebrachte verklaring dat de blauwe plekken op het aangezicht van verzoeker al verdwenen waren toen verzoekster op 15 juni 2008

terugkeerde uit het ziekenhuis en zij elkaar voor het eerst opnieuw terugzagen evenmin steek houdt. De Raad oordeelt dat in dit verband eenvoudigweg kan worden verwezen naar het gehoorverslag van verzoeker, waar hij het volgende verklaart: *"Ik ben nochtans op mijn gezicht geslagen. Ik had wel degelijk blauwe plekken in mijn gezicht. Ook nog toen mijn vrouw terugkwam na haar keizersnede"* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag K. M. d.d. 13 december 2010, p. 9). Verzoeker laat er aldus geen twijfel over bestaan dat de blauwe plekken in zijn gelaat nog duidelijk zichtbaar waren op het ogenblik van het weerzien van zijn echtgenote op 15 juni 2008. Betreffend verweer van verzoekende partijen kan aldus niet door de Raad worden aangenomen.

3.2.7.1. Alwaar verwerende partij verzoeker verwijt geen enkele noemenswaardige inspanning te hebben gedaan om informatie te vinden over zijn verdwenen broer, betoogt verzoeker dat het ten onrechte en buiten alle redelijkheid is om te verwachten dat verzoeker naar zijn ontvoerde broer had moeten informeren. Verzoeker had zich, om deze informatie te bekomen, immers moeten wenden tot diens ontvoerders.

3.2.7.2. De Raad oordeelt dat het argument van verzoekende partijen betreffende dit tweede wezenlijke element van het voorgehouden asielrelaas, met name de gebeurtenissen van 7 augustus 2008, kant noch wal raakt. De Raad gaat er in alle redelijkheid van uit dat verzoeker naar aanleiding van de ontvoering van zijn broer, één van de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding vormden voor het vertrek uit zijn land van herkomst, juist ernstige pogingen zou ondernemen om de concrete omstandigheden van de penibele toestand van zijn broer te achterhalen teneinde zijn eigen risico beter in te schatten. Verzoeker voert in dit verband aan dat van hem niet redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij bij de *"de ontvoerders"* zou gaan informeren naar de toestand van zijn broer. De Raad merkt echter op dat verwerende partij nergens in haar motivering stelt dat verzoeker contact zou moeten opnemen met deze ontvoerders. Het gaat er verwerende partij om dat verzoeker absoluut geen moeite heeft gedaan om ook maar iets over de situatie van zijn broer te weten te komen sinds zijn ontvoering. Zo blijkt uit de bestreden beslissingen en uit het gehoorverslag dat verzoeker niet eens weet of de verdwijning van zijn broer werd aangegeven (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag K. M. d.d. 13 december 2010, p. 10). Wanneer aan verzoeker tijdens zijn gehoor de vraag wordt gesteld *"Hebt u informatie over uw verdwenen broer gezocht of nagekeken waar u dergelijke informatie zou kunnen vinden?"*, antwoordt deze als volgt: *"Neen. Eigenlijk niet..."* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag K. M. d.d. 13 december 2010, p. 11). Deze opmerking, die wijst op grove desinteresse voor de situatie van de broer van verzoeker en *de facto* op onverschilligheid voor diens eigen situatie, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

3.2.8. Betreffende de motivering van verwerende partij dat het uiterst traceerbaar reizen door de Russische Federatie in het bezit van originele identiteitsdocumenten waarbij meerdere malen in de grote Russische steden de identiteit werd gecontroleerd geen blijk geeft van enige ernstige vervolgingsvrees jegens de Russische autoriteiten stelt de Raad enkel vast dat verzoekende partijen dit bevestigen door het volgende te stellen: *"Wel is het zo dat zij op elk ogenblik op Federaal gebied kunnen worden geseind, op aanvraag van de Ingoesje en Tsjeense autoriteiten waarvan de activiteiten volledige dekking worden door Moskou, op grond van het anti-terrorisme."* Het gegeven dat verzoekende partijen nooit hebben voorgehouden officieel op federaal vlak te worden gezocht, zoals opgeworpen in het verzoekschrift, sluit niet uit dat ze dit op basis van voormelde geciteerde stelling te allen tijde wel hadden kunnen zijn waardoor voormelde openlijke wijze van reizen door de Russische Federatie op weg naar Polen en België totaal geen blijk geeft van enige vrees voor vervolging door de Russische autoriteiten.

3.2.9. Voormelde flagrante tegenstrijdigheden betreffende het meest wezenlijke element van het voorgehouden asielrelaas, meer in het bijzonder verzoekers arrestatie en mishandeling in mei 2008, de opvallende desinteresse in de situatie van verzoekers ontvoerde broer en de wijze van reizen door de Russische Federatie volstaan te besluiten tot de volstreekte ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas en verhinderen derhalve verzoekende partijen met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de status van vluchteling toe te kennen.

3.2.10. Waar verzoekende partijen betreffende de motivering aangaande de afkoopsom van 10 000 dollar opwerpen dat de ordediensten betrokkenen steeds de nodige tijd geven om het geld te verzamelen en het door de beperkte oppervlakte en *idem dito* bevolking van Ingoesjetie makkelijk is iemand terug te vinden en betreffende de motivering dat geen informatie kan worden teruggevonden over het gebeuren op 7 augustus 2008 stellen dat dit niet onwaarschijnlijk is, wijst de Raad erop dat dit om voormelde redenen overtuigende motieven betreffen zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek

erop niet zou kunnen leiden tot andere beslissingen en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan.

3.2.11. Navolgende motivering van verwerende partij betreffende de door verzoekende partijen bijgebrachte documenten:

“De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legt uw intern paspoort en dat van uw echtgenote voor, uw militair boekje, uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw echtgenote en uw kinderen, een diploma en opleidingsattesten van uw echtgenote; deze documenten bevatten gegevens over uw identiteit, de identiteit van uw echtgenote en deze van uw kinderen, die in het kader van de huidige aanvraag niet betwist worden. Het door u neergelegde vluchtelingenbewijs toont aan dat u in 1995 door de bevoegde Russische instanties werd erkend als binnenlandse vluchteling. U gaf ter zake zelf aan dat dit document geen verband houdt met uw huidige asielmotieven (CGVS, p.4). U legt tevens uw huwelijksakte voor, dewelke de formele band tussen uzelf en uw echtgenote bewijst, hetgeen evenmin betwist wordt. U legt 4 oproepingen neer. Volgens de oproepingen dd.01.12.2008, 04.03.2009 en 03.05.2009, die zouden zijn afgeleverd door de MVD van Ingoesjtië, zou u verhoord worden als verdachte. Volgens de oproeping dd.05.11.2009 werd u verwacht voor verhoor door de gerechtelijke politie van het departement Binnenlandse Zaken in Grozny. Alvast zij erop gewezen dat deze documenten wel aangeven dat u als verdachte wordt opgeroepen, maar verder bevatten deze documenten geen informatie waaruit blijken kan in het kader van welk onderzoek u als verdachte wordt opgeroepen. U zelf verklaart evenmin te weten waarom u als verdachte werd opgeroepen (CGVS, p. 5). Bijgevolg vermogen deze documenten niet op te wegen tegen de hierboven verzamelde blijken van bedrieglijkheid. U legt tenslotte een medisch attest voor van een psychiater (dd.23.02.2010), waarin verklaard wordt dat u lijdt aan een chronisch posttraumatisch stresssyndroom. Het attest bevat geen nadere toelichting. Bijgevolg kan uit dit document dan ook geen afleiding worden gemaakt betreffende de verklaarde asielproblemen of uw vermogen om hierover verklaringen af te leggen.”,
wordt door verzoekende partijen ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

De door verzoekende partijen als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde overlijdensakten van verzoekers vader en zijn twee schoonbroers van respectievelijk 2000, 2004 en 2005 vertonen geen enkel rechtstreeks oorzakelijk verband tot de vlucht van verzoekende partijen uit hun land van herkomst, minstens drie tot acht jaar later, naar aanleiding van de voorgehouden gebeurtenissen van mei en augustus 2008.

De eveneens aan het verzoekschrift gevoegde overlijdensakte van verzoekers broer, overleden op 7 augustus 2008, bevat enkel de datum van overlijden, doch geeft geen enkele indicatie over de omstandigheden van diens overlijden. Verzoekende partijen brengen geen bewijsstukken aan die de precieze omstandigheden van dit overlijden weergeven. Voormeld overlijdensbericht bevat derhalve geen gegevens die er kunnen toe leiden het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

3.2.12. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen benadrukken, onder verwijzing naar een aantal artikels die aan het verzoekschrift werden aangehecht dat de situatie in Ingoesjtië nog heel gespannen is. Zo stellen verzoekers dat het hoge aantal moorden en verdwijningen in vergelijking met de uiterst beperkte oppervlakte in Ingoesjtië getuigt van een uiterst kritieke toestand, die met de dagen verslechtert. Verzoekers halen eveneens twee artikels aan waarin de penibele mentale toestand van de bevolking wordt geschetst, als gevolg van de wantoestanden aldaar. Verzoekende partijen laten echter na om concrete elementen naar voren te schuiven die aantonen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partijen. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de*

verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder de noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dienen verzoekende partijen enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoekende partijen tonen evenwel met hun loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige veiligheidsincidenten, mensenrechtenschendingen en gewelddadige incidenten tussen rebellen en ordetroepen – een situatie die door verwerende partij in de bestreden beslissingen trouwens niet wordt ontkend – niet aan dat er heden in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. Dit klemmt des te meer nu uit de *"Subject Related Briefing - Veiligheidssituatie in Ingoesjetië"* van 5 november 2009 (administratief dossier, stuk 13, deel 1), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, blijkt dat Ingoesjetië weliswaar niet vrij is van problemen, maar dat gewone burgers er door het gerichte karakter van de gevechtshandelingen – zowel van de zijde van de rebellen als van de autoriteiten – en het beperkte karakter van de grootschalige acties niet op veralgemeende wijze het slachtoffer worden van daden van willekeurig geweld. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Ingoesjetië voor burgers geen gewag kan worden gemaakt van een reëel risico ingevolge een binnenlands gewapend conflict wordt door verzoekende partijen geenszins weerlegd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.13. Betreffende de door verzoekende partijen aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen bijgebrachte documenten, de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 13), en dat zij tijdens hun gehoor op het commissariaat-generaal van 13 december 2010 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.14. Wat betreft de door verzoekende partijen aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Verzoekende partijen tonen deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan. Waar verzoekende partijen de nadruk leggen op de belangenafweging wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

3.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven - uitgezonderd de door de Raad als overtollig bevonden motieven - die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen

noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT